

Τίτλος πρωτοτύπου: *CHER CONNARD*

Συγγραφέας: VIRGINIE DESPENTES

© Virginie Despentes et les Éditions Grasset & Fasquelle, 2022

Copyright © Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε., 2024

Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το απόσπασμα από το βιβλίο του William Styron, *Darkness Visible. A Memoir of Madness* (σελ. 221-222) έγινε από το πρωτότυπο για τις ανάγκες της παρούσας έκδοσης. Το βιβλίο έχει κυκλοφορήσει στα ελληνικά από τις εκδόσεις Ποταμός (2003) με τίτλο *Θέα στο σκοτάδι. Χρονικό μιας τρέλας*.

ISBN: 978-618-5617-34-9

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε.

Κομνηνών 24, Αθήνα 11472

Τηλ. 210-6426393

Fax 210-6459312

E-mail: info@stereoma-sa.gr

<http://www.stereoma-sa.gr>

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

Instagram: [stereoma_books](#)

TikTok: [stereoma.books](#)

ΒΙΡΖΙΝΙ ΝΤΕΠΙΑΝΤ

ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΑΛΑΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

ΟΣΚΑΡ

Χρονικά της καταστροφής

Είδα τη Ρεμπεκά Λατέ, στο Παρίσι. Μου ξανάρθαν στο μυαλό οι καταπληκτικοί ρόλοι που έπαιξε, η γυναίκα η επικίνδυνη, η γυναίκα δηλητήριο, η ευάλωτη, η συμπονετική, η ηρωική — πόσες φορές την ερωτεύτηκα, πόσες φωτογραφίες της κρέμασα και μ' έκαναν να φαντασιώνομαι, σε πόσα διαμερίσματα, πάνω από πόσα κρεβάτια. Τραγική μεταφορά μιας εποχής που τα 'χει φτύσει — αυτή η υπέροχη γυναίκα, που μύησε τόσους και τόσους εφήβους στην έκσταση της γυναικειάς σαγήνης στο απόγειό της, να έχει καταντήσει σήμερα μια σαφρακισμένη. Όχι μόνο γριά. Αλλά και χοντρή, παραμελημένη, με δέρμα αηδιαστικό, και από χαρακτήρα αισχρή, μια φωνακλού και μισή. Ντεκαβλέ. Μου είπαν πως έχει γίνει τώρα ηγερία των νεαρών φεμινιστριών. Η διεθνής της αξύριστης μασχάλης ξαναχτυπά. Έκπληξη;

Όχι δα. Καταρρέω στον καναπέ μου και βάζω το *Hypnotize* του Biggie, ξανά και ξανά.

ΡΕΜΠΕΚΑ

Αγαπητέ μαλάκα,
διάβασα τι έγραψες στο Insta σου. Είσαι σαν περιστέρι που με κουτσούλησε στον ώμο όπως περνούσα: βρομερό και πολύ δυσάρεστο. Νια νια νια, είμαι ένας φωνακλάς που τον έχουν όλοι γραμμένο και σιρίζω σαν τσιουάουα μπας και με προσέξουν. Δόξα και τιμή στα σόσιαλ: το κέρδισες το δεκαπεντάλεπτο της φήμης σου. Απόδειξη; Κάθομαι τώρα και σου γράφω. Είμαι σίγουρη πως έχεις παιδιά. Ένας τυπάς σαν εσένα γεννοβολά, προς Θεού, μη χαθεί το γονίδιο. Το έχω προσέξει αυτό στους άντρες: όσο πιο μαλάκες κι εντελώς άχρηστοι είστε, τόσο πιο υποχρεωμένοι νιώθετε ν' αναπαράγεστε. Ελπίζω λοιπόν τα παιδιά σου να τα πατήσει καμιά νταλίκια κι εσύ να τα κοιτάς να ψυχορραγούν χωρίς να μπορείς να κάνεις τίποτα, και τα μάτια τους να πεταχτούν απ' τις κόχες τους και τα ουρλιαχτά τους να σε στοιχειώνουν κάθε βράδυ. Ορίστε η ευχή μου για σένα. Και παράτα τον Biggie ήσυχο, κρετίνε.

Κακοήθεια εκ μέρους σας. Πήγαινα γυρεύοντας, βέβαια. Η μόνη μου δικαιολογία είναι πως δεν σκέφτηκα ότι θα με διαβάζατε. Ή μπορεί και να το ήλπιζα κατά βάθος, αλλά χωρίς να το πολυπιστεύω. Λυπάμαι. Διέγραψα το ποστ, μαζί του και τα σχόλια.

Πάντως, κακοήθεια εκ μέρους σας. Στην αρχή έπαθα σοκ. Μετά, το παραδέχομαι, γέλασα πολύ.

Θα ήθελα να σας εξηγήσω. Καθόμουν μερικά τραπέζια παραδίπλα σας, έξω σ' ένα καφέ της οδού Μπρετάνι — δεν τόλμησα να σας μιλήσω, αλλά σας κοίταζα επίμονα. Πρέπει να ένιωσα ταπεινωμένος που το πρόσωπό μου δεν σας θύμιζε τίποτα, και ταπεινωμένος επίσης από την ίδια μου την ντροπαλότητα. Αλλιώς δεν θα έγραφα για εσάς τόσο φρικτά πράγματα.

Αυτό που ήθελα να σας πω εκείνη τη μέρα —δεν ξέρω αν θα σας θυμίσει τίποτα— είναι πως είμαι ο μικρός αδερφός της Κορίν, ήσασταν φίλες τη δεκαετία του '80. Το Ζαγιακ είναι ψευδώνυμο. Ήμασταν η οικογένεια Ζοκάρ. Μέναμε στο τέρμα του συγκροτήματος Μορίς Μπαρές. Εσείς, απ' ό,τι θυμάμαι, μένατε στο Καλιφόρνια, η πολυκατοικία σας λεγόταν Δούναδης. Ερχόσασταν συχνά στο σπίτι τότε. Εγώ ήμουν ο μικρός αδερφός, σας κατασκόπευα από μακριά, σπάνια μου μιλούσατε. Αλλά σαν να σας ξαναβλέπω μπροστά απ' την πίστα με τα αυτοκινητάκια μου, να έχετε βαλθεί να μου δείξετε πώς να τα εκτροχιάζω όλα.

Είχατε ένα πράσινο ποδήλατο, αγωνιστικό, αγορίστικο. Κλέδατε δίσκους με τη σέσουλα απ' το Hall du

Livre, και μια μέρα μού χαρίσατε το *Station to Station* του Ντέιβιντ Μπάουι, επειδή το είχατε διπλό. Χάρη σ' εσάς άκουσα Μπάουι στα εννιά μου. Τον κράτησα εκείνο τον δίσκο.

Στο μεταξύ έγινα μυθιστοριογράφος — παρότι δεν έφτασα τη δική σας φήμη, δεν τα πήγα κι άσχημα, κι έχω από καιρό το μέιλ σας. Το είχα βρει επειδή ήθελα να γράψω για σας έναν θεατρικό μονόλογο. Δεν βρήκα ποτέ το θάρρος να επικοινωνήσω μαζί σας.

Να είστε καλά.

ΡΕΜΠΕΚΑ

Αγοράκι, να μου λείπουν οι δικαιολογίες σου, να μου λείπει ο μονόλογός σου, να μου λείπουν όλα: δεν μ' ενδιαφέρει τίποτα από σένα. Αν σε κάνει να νιώθεις καλύτερα αυτό, είμαι ακόμα πιο τσαντισμένη με τον πανίβλακα που μου έστειλε το λινκ για τη διακήρυξή σου, λες και πρέπει να είμαι ενήμερη για κάθε προσβολή που μου κάνουν. Δεν δίνω δεκάρα για τη μέτρια ζωούλα σου. Δεν δίνω δεκάρα για το έργο σου, από την αρχή μέχρι το τέλος του. Για τίποτα δικό σου δεν δίνω δεκάρα, εκτός απ' την αδερφή σου.

Φυσικά και τη θυμάμαι την Κορίν. Είχα χρόνια να τη σκεφτώ, αλλά μόλις διάβασα το επώνυμό της μου ξανάρθε σαν ν' άνοιγα συρτάρι. Παίζαμε χαρτιά πάνω σ' ένα λουτζ που το είχαμε κάνει τραπεζάκι στο δωμάτιό της. Ανοίγαμε τα παράθυρα και καπνίζαμε τσιγάρα

που έκλεβα απ' τη μάνα μου. Στην οικογένειά σου είχατε φούρνο μικροκυμάτων πριν απ' όλους, και λιώναμε σ' αυτόν τυρί και το αλείφαμε σε φρυγανιές. Θυμάμαι και που είχα πάει να τη δω στο βουνό, στα Βόσγια — δούλευε εκπαιδεύτρια σε κάτι σαν φάρμα με άλογα. Η πρώτη μου φορά σε μπαρ ήταν μαζί της, παίζαμε φλίπερ παριστάνοντας τις άνετες, σαν να το κάναμε όλη μας τη ζωή. Η Κορίν είχε μηχανάκι — μάλλον πειραγμένο μοτοποδήλατο δηλαδή, αν σκεφτείς πόσο χρονών ήμασταν. Κάπνιζε Dunhill κόκκινα κι έπινε μπίρα με λεμόνι. Μερικές φορές μιλούσε για την Ανατολική Γερμανία και για την πολιτική της Θάτσερ, πράγματα που δεν ενδιέφεραν κανέναν γύρω μου εκείνη την εποχή.

Το μισούσα το Νανσί, σπάνια το σκέφτομαι πια, δεν νοσταλγώ καθόλου τα παιδικά μου χρόνια — εκπλήσσομαι που ξαναθυμάμαι τώρα κάτι ευχάριστο από τότε.

Πες στην αδερφή σου πως την γκούγκλαρα και δεν βρήκα τίποτα. Φαντάζομαι πως παντρεύτηκε κι άλλαξε επώνυμο. Να μου τη φιλήσεις. Κι όσο για σένα, άντε ψόφα.

ΟΣΚΑΡ

Η Κορίν δεν άνοιξε ποτέ λογαριασμό στα σόσιαλ. Δεν είναι τεχνοφοβική, κοινωνιοπαθής είναι. Θυμάμαι όταν ερχόσουν σπίτι. Μετά έγινες σταρ του σινεμά και δεν μπορούσα να πιστέψω πως ήταν δυνατόν κάποια που καθόταν στην κουζίνα μας να εμφανίζεται στα Οσκάρ.

Εκείνη την εποχή η φήμη δεν ήταν κάτι προσιτό σε όλους, ελάχιστους αφορούσε. Μου φαινόταν τρελό που τα είχε καταφέρει κάποια απ' τη γειτονιά μας. Δεν ξέρω αν θα είχα βρει το θάρρος να αναζητήσω εκδότη για το πρώτο μου μυθιστόρημα αν δεν σε ήξερα. Ήσουν ζωντανή απόδειξη πως ο οικογενειακός μου περίγυρος είχε άδικο: είχα κι εγώ δικαίωμα στο όνειρο. Νιώθω πολύ μαλάκας που έγραψα κάτι τόσο κακό για σένα. Δίκιο έχεις, ήταν ένας εντελώς θλιβερός τρόπος να σου τραβήξω την προσοχή.

Δεν πηγαίνατε στο ίδιο σχολείο εσύ και η αδερφή μου, δεν ξέρω πώς γίνατε φίλες. Όταν ήσασταν στο δημοτικό, η αγαπημένη σας ασχολία ήταν να φτιάχνετε εργατικές κατοικίες για κούκλες με κάτι μεγάλα χαρτόκουτα. Ολόκληρο εργοτάξιο στήνατε — ακόμα και η μάνα μου, που δεν είχε καθόλου φαντασία, σας άφηνε χωρίς να διαμαρτύρεται που κάνατε μπουρδέλο το δωμάτιο της Κορίν. Μια Τετάρτη, έφερες μια κούτα ολόκληρου ψυγείου, όπου παραχώσατε κουτιά από παπούτσια για να κάνετε τα διαμερίσματα. Παραήταν χαμηλοτάβανα για τις Μπάρμπι, έτσι βγάλατε τις κούκλες απ' τη συλλογή της μάνας μου απ' την εταζέρα τους στο σαλόνι. Όταν εκείνη είδε τις μικρές Βρετόνες, Σεβιλλιάνες κι Αλσατές της στην εργατική σας κατοικία, περίμενα να εκραγεί. Μου έμεινε χαραγμένη στη μνήμη η αντίδρασή της: δεν κατάφερε να κάνει τη θυμωμένη. Ένα είδος χαράς είχε κατανικήσει τις αρχές της. Είπε «το παρακάνετε», αλλά πριν δώσει εντολή να ξαναβάλετε τις κούκλες της στους πλαστικούς κυ-

λίνδρους τους και να τακτοποιήσετε το δωμάτιο, έκασε οκλαδόν μπροστά απ' την εγκατάσταση κουνώντας το κεφάλι και μουρμουρίζοντας «έλα, Παναγία μου». Ήταν επικριτική για τους τύπους μόνο, και φαινόταν. Είχες γιατρέψει την κακοκεφιά της. Μετά, κάθε φορά που σ' έδλεπε να βγαίνεις στην τηλεόραση, έλεγε πάντα το ίδιο, «θυμάσαι τότε που η Κοκό κι αυτή κατέβασαν τις συλλεκτικές μου κούκλες απ' την εταζέρα τους για να γεμίσουν τον χαρτονένιο πύργο τους... είχε τσαγανό η μικρή. Και πόσο όμορφη ήταν, από τότε κιόλας».

Εγώ δεν ήμουν καλά καλά σε ηλικία ούτε Μονόπολη να παίζω και το ήξερα ήδη πως ήσουν όμορφη, αλλά το κατάλαβα κανονικά στο τέλος ενός καλοκαιριού, λίγες μέρες πριν ξαναρχίσουν τα σχολεία, όταν ήρθες σπίτι και είπες με το που έφτασες: «Φτιάχνουμε καφέ;». Από εκείνη τη μέρα και μετά, τέλος οι κούκλες. Είχες γίνει μεγάλη. Και ήσουν αγνώριστη πια.

ΡΕΜΠΕΚΑ

Σπότε, φαντάζομαι ξέρεις πως δεν είσαι ο πρώτος που μου λέει ότι είμαι γκομενάρα, ή ότι είμαι διάσημη...

Το παραδέχομαι όμως, είσαι ο πρώτος που είχε το θράσος πρώτα να με βρίσει σαν σκουπίδι κι αμέσως μετά ν' αρχίσει το τροπάριο «είμαστε απ' την ίδια γειτονιά, σε θυμάμαι από παλιά».

Σε αυτή τη φάση του παιχνιδιού, η μαλακία που σε δέρνει είναι άξια σεδασμού. Όχι πως αλλάζει το βα-

σικό: δεν δίνω δεκάρα τσακιστή για την πάρτη σου. Όλη μου την αγάπη στην αδερφή σου, που ήταν σούπερ φίλη.

ΟΣΚΑΡ

Δεν ξέρω αν είχες καταλάβει πως της αδερφής μου της άρεσαν τα κορίτσια. Δεν το έλεγε ακόμα τότε. Εγώ το έβλεπα πως ήταν αγριωπή, πιο χύμα απ' τις φίλες της, και μ' ενοχλούσε που δεν έκανε καμία προσπάθεια να φτιαχτεί, αλλά δεν έβγαζα ιδιαίτερα συμπεράσματα απ' αυτό. Χρόνια αργότερα, έναν Αύγουστο, οι γονείς μου πήγαν διακοπές στην Ισπανία κι εγώ μετακόμισα σπίτι τους για να φροντίζω τη γάτα. Είχε καύσωνα, και η Κορίν, που ζούσε ήδη στο Παρίσι, ήρθε να μου κάνει παρέα, για να εκμεταλλευτεί και τον μικρό μας κήπο. Άπλωνε μια πετσέτα στη σκιά της ροδακινιάς και περνούσε το απόγευμα εκεί, διαβάζοντας ή ακούγοντας CD στο φορητό της πλέρ. Καμιά φορά παίρναμε το αυτοκίνητο και πηγαίναμε στην πισίνα. Δεν είχαμε κάνει ποτέ διακοπές μαζί. Αφήναμε ο ένας τον άλλον στην ησυχία του, καθένας έκανε τα δικά του, μέχρι που μια μέρα βρήκε τις βιντεοκασέτες της τριλογίας του Μαντ Μαξ σ' ένα κουτί στο γκαράζ, βολευτήκαμε στο σαλόνι, κλείσαμε τα παντζούρια και το ρίξαμε στις κρύες μπίρες βλέποντας Μελ Γκίμπσον. Στο κενό ανάμεσα σε δυο ταινίες, είχαμε μεθύσει λίγο, της μίλησα για την κοπέλα που έβλεπα τότε και που δεν είχα κουράγιο να την παρα-

τήσω παρότι την είχα βαρεθεί. Η Κορίν με άκουσε χωρίς περιέργως να μου χιμήξει όπως συνήθιζε. Είπα πως με τα χίλια ζόρια την παίρνω τηλέφωνο γιατί αλλιώς θα μου τα πρήξει, αλλά κατά βάθος χαίρομαι που δουλεύει επειδή έχω μπουχτίσει μαζί της, βαριέμαι τη ζωή μου, σκέτη πλήξη μιλάμε. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι φοβόμουν και δεν της έλεγα να χωρίσουμε. Δεν μέναμε καν μαζί. Κατά βάθος, φοβόμουν πως, αν την παρατούσα, θα καταδικαζόμουν σε ισόβια αγαμία, κι έλεγα πως καλύτερα να έχεις μια γκόμενα που σε πρήζει παρά να είσαι μόνος σου για πάντα. Αλλά δεν τολμούσα να το πω μεγάλωφωνα, έτσι ρώτησα την αδερφή μου πώς τα πήγαινε εκείνη με τα αγόρια. Δεν είχε ποτέ της γκόμενο. Όχι πως εκπλησσόμουν. Δεν ήταν καμιά ωραία, ούτε κι εύκολος χαρακτήρας. Εγώ τη φοβόμουν, σκεφτόμουν πως θα τρομοκρατούσε και τους άλλους άντρες.

Απάντησε, χωρίς περιστροφές — εγώ με κορίτσια νταραβερίζομαι. Έτσι βγήκε απ' την ντουλάπα. Ζούσε τρία χρόνια στο Παρίσι. Σκέφτηκα «η αδερφή μου είναι ομοφυλόφιλη» και δεν έβγαζε κανένα νόημα. Το λεσβία δεν ήταν καν βρισιά στο λεξιλόγιό μου. Είχα ένα σωρό υποτιμητικούς όρους για ν' αποκαλώ την αδερφή μου — αλλά το «λεσβία» ούτε που μου είχε περάσει απ' το μυαλό. Δεν είχα αναρωτηθεί ποτέ μου αν υπήρχαν πραγματικά αυτές οι γυναίκες, δεν ήξερα καμιά. Η Κορίν με προειδοποίησε πως αν το έλεγα σε κανέναν θα μου έσπαγε τα μούτρα — είπα πως δεν ήμουν ποτέ μου καρφί, είπε όντως, ξέρεις να κρατάς το στόμα σου κλειστό, εγώ σ' το έμαθα. Την έκανε να γελάσει αυτό. Εμένα καθόλου, όταν ήμουν μικρός έπεφταν βροχή οι

φάπες μόλις την πλησίαζα, θα προτιμούσα να μου εκφράσει την ειλικρινή της μεταμέλεια γι' αυτό αντί να μου το θυμίσει με τόση ικανοποίηση.

Βάλαμε το τρίτο Μαντ Μαξ κι ένιωθα αμήχανα. Μου φαινόταν τρελό που μας είχε βρει, εμάς, τέτοιο κακό. Διότι εντάξει να είσαι χοντρή, άσχημη και άχαρη — αλλά να είσαι και τζιβιτζιλού, παραπάει. Τη λυπήθηκα — φαντάστηκα τη ζωή της στο Παρίσι, τον κόσμο να της πετάει πέτρες στον δρόμο, τα κορίτσια να γελάνε μαζί της και να την κοιτάνε με σιχασιά, τους εργοδότες να την απολύουν αηδιασμένοι. Ξαναπήρε το τρένο για Παρίσι μερικές μέρες αργότερα, δεν το ξανασυζητήσαμε.

Πίστεψα πως θα ήταν ένα ντροπιαστικό μυστικό που θα το κρατούσαμε σε όλη μας τη ζωή. Όμως ενάμιση χρόνο μετά, μαζευτήκαμε οικογενειακώς για Χριστούγεννα στα Βόσγια, φάγαμε και ήπιαμε πολύ, και μετά βγήκαμε μαζί, εκείνη κι εγώ, να περπατήσουμε στο δάσος. Σαν να την ξαναβλέπω — πορτοκαλί γάντια, δανεικά απ' τη θεία μου, μύτη κοκκινισμένη απ' το κρύο, να χαμογελάει μέσα στα έλατα, χαρούμενη με τη μαλακία της, να μιλά για «τα βόδια τους στρέιτ» με απεριόριστη περιφρόνηση. Σήμερα η λέξη έχει γίνει τετριμμένη, αλλά ήταν η πρώτη φορά που άκουγα κάποιον να τη χρησιμοποιεί. Η εποχή του αξιοπρεπούς και διακριτικού coming-out της είχε περάσει προ πολλού. Τώρα ήταν μια μπουτς, «πολιτικό υποκείμενο». Είχα πάρει μαζί, κρυμμένο στο μπουφάν μου, ένα μπουκάλι σαμπάνια, και την κοίταζα να το αδειάζει γουλιά γουλιά, η

χαρά της με άφηνε άναυδο. Κανονικά θα 'πρεπε να πέσει στα γόνατα επιτόπου, μες στα έλατα, και να ικετέψει τους θεούς να ξαναγίνει κανονική, να κάνει παιδιά μ' ένα άξιο παλικάρι, ν' αγοράσει αυτοκίνητο με δόσεις, στο πλαίσιο ενός γάμου που θα σεβόταν η οικογένεια. 'Ηπια κι εγώ, και βρήκα έτσι το θάρρος να τη ρωτήσω διστακτικά «κι αν είναι μόνο μια φάση στη ζωή σου αυτό με τα κορίτσια;»). Έβαλε τα χέρια της στις τσέπες: «Ελπίζω όχι. Ως στρείτ είμαι μπάζο, αλλά στη λεσδιακή αγορά είμαι η Σάρον Στόουν και βάλει». Η απάντησή της με συντάραξε. Από παιδιά, ήμασταν και οι δύο νούλες στα γκομενικά. Εκείνη τη μέρα, ήταν σαν να μου άφηνε το χέρι και να μ' εγκατέλειπε στο σκοτάδι, ολομόναχο, ενώ εκείνη έφευγε χοροπηδώντας για ηλιόλουστες παραλίες. Είχε βρει κάτι, ενώ εγώ τίποτα.

Χαθήκαμε στον γυρισμό, η χαρά της που ήταν λεσβία δεν έλεγε να την αφήσει με τίποτα. Ταυτιζόμουν με κάτι απ' τα λεγόμενά της: ούτε κι εγώ είχα πολλή όρεξη να μοιάζω με τα μέλη της οικογένειάς μας. Ονειρευόμουν τότε να γίνω δημοσιογράφος και δεν το είχα ομολογήσει ποτέ στο οικογενειακό τραπέζι. Μπορούσα να προβλέψω την αντίδραση των άλλων, τα τρελά γέλια και τα βλέμματα στο ταβάνι, «πάντα είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του ετούτος εδώ», «τα μεταξωτά βραχιά θέλουν κι επιδέξιους κώλους», κι όλο το ψαλτήρι για τη μεσαία τάξη που είναι καταδικασμένη στη μισθωτή εργασία, στη δουλειά για το μεροκάματο, όχι για την ευχαρίστηση. Να ξέρεις να μένεις στη θέση σου ήταν το σημαντικότερο απ' όλα. Όσο περπατούσαμε,

μου πέρασε απ' τον νου πως, και για την αδερφή μου, η άρνησή της ν' ακολουθήσει τον δρόμο των γυναικών στην οικογένεια και στον περίγυρό μας είχε μια σχέση με την ίδια αυτή επιθυμία για χειραφέτηση.

Μετά, έπιασα να σκέφτομαι την εξέλιξή της. Στην εφηβεία, είχε μερικές φιλενάδες, με τις οποίες νταραβεριζόταν στα κρυφά, αλλά αυτές έβγαιναν με αγόρια όποτε τους δινόταν η ευκαιρία. Εκείνη υπέφερε στη γωνίτσα της, κατάπινε χωρίς να βγάζει μιλιά κάτι αποκρουστικές ερωτικές απογοητεύσεις — τα ξέρω τα κορίτσια, δεν δείχνουν κανέναν οίκτο για τους ηττημένους. Οι λεσβίες όμως, τότε ακόμα, δεν ήταν απλώς ηττημένες: δεν υπήρχαν καν. Στο ρινγκ της συμβατικής θηλυκότητας, δεν μπορούσαν ούτε τα γάντια τους να σηκώσουν.

Μόλις τέλειωσε το λύκειο, η Κορίν έφυγε για το Παρίσι, γράφτηκε στο πανεπιστήμιο, έκανε μικροδουλειές για να τα βγάζει πέρα, γρήγορα όμως βρήκε πλήρη απασχόληση, στην υποδοχή ενός γυμναστηρίου, και παράτησε τις σπουδές. Ερωτεύτηκε μια κοπέλα στη δουλειά, η πρώτη της σοβαρή ιστορία, έκαναν διάφορα μαζί, εκθέσεις, σινεμά, συναυλίες, Σαββατοκύριακα στη Νορμανδία. Και μια μέρα η κοπέλα τής ανακοίνωσε ότι παντρευόταν. Η Κορίν ήταν μάρτυρας στην τελετή. Τη φίλησε για τελευταία φορά στο λευκό της νυφικό. Αν υποθέσουμε πως η αδερφή μου έχει καρδιά, πιστεύω πως έσπασε εκείνη τη μέρα. Μετά, όλα άλλαξαν — το γυμναστήριο έκλεισε, πήρε επίδομα ανεργίας για μερικούς μήνες, που τους πέρασε γυρνώντας στα μπαρ. Εκεί γνώρισε αυτή που θα τα άλλαζε όλα, αυτή που θα της

έλεγε — οι γονείς μου το ξέρουν πως είμαι λεσβία, θέλουν δεν θέλουν, και τους έχω χεσμένους, κι αυτούς και όσους δεν το γουστάρουν. Έμειναν μαζί. Πήγαιναν σε μπαρ για κορίτσια και η Κορίν πολιτικοποιήθηκε. Άλλαξε εμφάνιση, απαλλάχθηκε από κάθε εξωτερικό σημάδι θηλυκότητας, μακριά μαλλιά, κοσμήματα, λεπτεπίλεπτα παπούτσια, μακιγιάζ, όλα αυτά που τύχαινε να δανείζεται αδέξια απ' το κοινό γυναικείο απόθεμα και που δεν ταίριαζαν με τη φυσιογνωμία της. Σαν δέρμα που το ξεφορτώθηκε.

Τη δική μας σχέση την άλλαξε η γέννηση της κόρης μου. Η αδερφή μου φωνάζει σε όποιον ενδιαφέρεται ν' ακούσει πως δεν θ' αναπαραγάγει ποτέ της την πυρηνική οικογένεια, αυτό το στρατόπεδο συγκέντρωσης αποκρουστικών νευρώσεων, και πως η ανωτερότητα της λεσβίας έναντι της ετεροφυλόφιλης γυναίκας είναι ότι η πρώτη δεν νιώθει υποχρεωμένη να είναι μαμά για να υπάρξει — αλλά τον ρόλο της θείας τον υιοθέτησε με σοβαρότητα ζηλώτριας σχεδόν.

Μπορείς να βασιζεσαι πάνω της για όλα. Την κόρη μου τη λένε Κλεμεντίν, και δεν μπορείς να πεις ότι είναι εύκολος χαρακτήρας. Μάλλον ο ορισμός του δύσκολου παιδιού είναι. Αλλά δεν διαμαρτύρεται ποτέ όταν της λέμε πως θα πάει να μείνει δυο βδομάδες με την αδερφή μου. Η Λεονόρ, η μητέρα της κόρης μου, που είναι καχύποπτη με τους πάντες, της την εμπιστεύεται χωρίς δεύτερη σκέψη.

Η αδερφή μου ζει προς Τουλούζη μεριά, σ' ένα σπίτι φιλοερείπιο αλλά τεράστιο, όπου η μικρή έχει το δικό της δωμάτιο, και θυμάμαι την πρώτη φορά που την

αφήσαμε μόνη της μερικές μέρες εκεί, όταν απομακρυνθήκαμε με το αυτοκίνητο, ήμουν σίγουρος πως θα κάναμε αναστροφή για να την πάρουμε πίσω πριν καν βγούμε απ' το κτήμα. Όμως η Λεονόρ δεν ζήτησε ν' ακυρώσουμε το Σαββατοκύριακο που είχαμε κανονίσει. Την εμπιστεύεται απόλυτα την Κορίν. Και δίκιο έχει. Θα πω στην αδερφή μου πως της στέλνεις φιλιά, θα χαρεί.

ΡΕΜΠΕΚΑ

Δεν έχεις φίλους για να μιλάς; Δεν πρόλαβα καν να σε ρωτήσω τι κάνει η αδερφή σου, και μου στέλνεις πλήρες βιογραφικό της. Πάλι καλά, να λες, που μ' ενδιαφέρει, γιατί έφαγα όλο το απόγευμα για να διαβάσω το μείλ σου.

Όχι, δεν είχα πάρει πρέφα πως της άρεσαν τα κορίτσια της Κορίν, αλλά τώρα που το λες, αναρωτιέμαι πώς τα κατάφερα και δεν το πήρα χαμπάρι. Σαν να την ξαναβλέπω στο κέντρο νεολαίας, με σορτσάκι και ρακέτα του πινγκ πονγκ, να διαλύει τους πάντες, και είναι φως φανάρι πως ήταν σαν καρικατούρα λεσβίας. Αλλά δεν το σκεφτόμασταν τότε. Υπήρχαν μερικοί πούστηδες στον περίγυρό μας. Αλλά τα κορίτσια, για μένα, τη δεκαετία του '80, ήταν στρείτ, τέλος.

Θα μπορούσα να την είχα βρει ελκυστική. Τώρα δηλαδή που το σκέφτομαι έτσι. Είχε κάτι ξεχωριστό, δεν θα την κορόιδευα ποτέ στα μούτρα της. Αλλά το πράγμα

δεν μου είχε φανεί ποτέ διαφορούμενο. Εκ των υστέρων, το συνειδητοποιώ — φυσικά και ήταν. Μου φερόταν σαν περιγρίπισσα, έλεγα τότε πως ήταν απλώς πολύ καλή φίλη. Πιθανό να μην ήμουν πάντα πολύ διακριτική μαζί της. Να της ζητήσεις συγγνώμη εκ μέρους μου αν ισχύει. Της μιλούσα πολύ για τους τύπους που γούσταρα.

Οι μανάδες μας δούλευαν μαζί στην Geiger. Η δική μου δεν άντεξε για πολύ τη ζωή στο εργοστάσιο, πάντως έτσι γνωριστήκαμε η Κορίν κι εγώ. Παράξενο που σ' έσθησα τελείως απ' τη μνήμη μου εσένα, δεν είναι και συνηθισμένο το όνομά σου, Οσκάρ. Εσένα σε ξέχασα, αλλά το σπίτι σας το θυμάμαι καλά, με την κουζινίτσα στ' αριστερά μπαίνοντας και το σαλόνι απέναντι, το δωμάτιο της Κορίν ήταν στο βάθος του διαδρόμου δεξιά. Στο τέρμα του συγκροτήματος Μορίς Μπαρές. Είχαν χιούμορ, εκείνη την εποχή, όταν βάφτιζαν τα συγκροτήματα. Εμείς ζούσαμε στο Καλιφόρνια. Αν δεν είναι σαρκασμός αυτό, τι να πω. Δεν νοσταλγώ καθόλου τα παιδικά μου χρόνια, πάντως δεν ήταν κι άσχημα να μεγαλώνεις εκεί. Υπέφερα από έλλειψη χώρου στο σπίτι, αυτό ναι. Είχα δυο μεγάλους αδερφούς, είχε φασαρία όλη την ώρα, η ενέργειά τους ήταν τόσο ζωώδης, που το διαμέρισμά μας έμοιαζε με κλουβί. Μου άρεσε να έρχομαι σπίτι σας. Η Κορίν είχε δικό της δωμάτιο. Οι γονείς σας δεν ήταν ποτέ εκεί. Είχε ησυχία. Μου άρεσε η γειτονιά. Ποτέ δεν μου πέρασε απ' το μυαλό η σκέψη πως ήταν άσχημα εκεί όπου ζούσαμε.

Τώρα όμως, όποτε ξαναγυρίζω στην οικογένειά μου, βλέπω τα σπίτια της παιδικής μας ηλικίας μέσα απ' το

βλέμμα των άλλων. Δεν είναι η φτώχεια. Είναι κάτι άλλο. Η εγκατάλειψη. Πως μεγαλώσαμε σε μέρη που τα έχουν παρατήσει πια όλοι.

Όταν πήγα λύκειο στο Νανσί, κάποιοι απ' τους καινούργιους φίλους μου έμεναν σε διαμερίσματα πιο ευρύχωρα στο κέντρο, ή σε σικ μονοκατοικίες σε νέους οικισμούς. Το έβρισκα τόσο αίσχος αυτό όσο και το σπίτι μου. Το ίδιο και τους γονείς τους. Το έβλεπες πως οι μανάδες τους μπεκρόπιναν και οι πατεράδες τους ήταν κάτι φαντασμένοι κοιλαράδες. Ποτέ δεν ένωσα ντροπή, ούτε κατά διάνοια. Ήμουν δεκαπέντε σ' αυτό το σύντομο μεσοδιάστημα — τι σκατά μ' ένοιαζε αν στο σπίτι μου δεν αγοράζαμε Nutella αλλά μια μάρκα της συμφοράς; Εγώ μόνο ένα πράγμα σκεφτόμουν, να την κάνω απ' αυτό το επαρχιώτικο μέρος και να πηγαίνω σε συναυλίες στο Παρίσι ή στο Λονδίνο. Ήθελα να ζήσω με μουσικούς. Οπότε σίγουρα δεν θα μ' έκανε να ζηλέψω το φουλάρι Hermès μιας κοντοστούπας βλαμμένης σε κάποιο καφέ του εμπορικού. Ακριβώς όλη αυτή τη ζωή ήθελα ν' αφήσω πίσω μου.

ΟΣΚΑΡ

Ή μπορεί να μη σ' ένοιαζε πώς ζούσαν τα παιδιά των πλουσίων επειδή εσύ ήσουν όμορφη. Στα δεκαπέντε, η ομορφιά τα ρίχνει στα πλούτη. Και ισχύει ακόμα περισσότερο αυτό για τα αγόρια απ' ό,τι για τα κορίτσια. Μια

κοπέλα μπορεί να νιώσει πως την ξεπερνά η εντύπωση που κάνει, ή ν' αρχίσει να υποτιμά τον εαυτό της επειδή παραείναι λαμπερή, ή να μην ξέρει καν πώς να επωφεληθεί. Αλλά ένας ωραίος πιτσιρικάς νιώθει πως ο κόσμος όλος είναι δικός του. Στην εφηβεία μου, ίσως από μαζοχισμό, οι καλύτεροί μου φίλοι ήταν πάντα γόηδες. Η ανωτερότητα που τους έδινε αυτό στα πάντα ήταν κάτι το τρομερό.

Εγώ ήμουν καλός μαθητής. Ήταν άχαρο αυτό, κάτι που έκαναν οι φτωχοί. Να είσαι αξιέπαινος. Οι γονείς μου δεν ανέχονταν τους κακούς βαθμούς. Ούτε για την αδερφή μου ούτε για μένα. Το αυτονόητο ήταν να παίρνουμε καλούς βαθμούς, γιατί είχαμε την τύχη να πηγαίνουμε σχολείο και να μπορούμε να ονειρευόμαστε μια καλή δουλειά στο μέλλον. Είμαι η τελευταία γενιά που την έκαναν να πιστέψει πως δουλεύοντας σκληρά μπορούσες ν' ανέβεις κοινωνικά. Η κρίση του 2008 μας συνέφερε πολύ γρήγορα.

Η μάνα μου μας έλεγε συνέχεια πως δεν μας έλειπε τίποτα και μας σύγκρινε με όσους είχαν λόγους να παραπονιούνται, έτσι έμαθα να μην εκμεταλλεύομαι τα προνόμιά μου πριν καν μάθω να διαβάζω και να γράφω. Ούτε που θα μου περνούσε απ' το μυαλό να πω ότι ήθελα ένα γουόκμαν Sony ή ένα τζιν Levi's. Οι γονείς μου θα σκέφτονταν πως τρελάθηκα. Ανακάλυψα τη ραπ στο γυμνάσιο. Ο γιος της παλιάς μου δασκάλας φορούσε μαύρο δερμάτινο και ήταν αλητόβιος. Είχε μείνει μια χρονιά στην ίδια τάξη, ο μεγάλος του αδερφός είχε κάνει φυλακή. Μ' εντυπωσίαζε πολύ. Ήταν ένας ψηλός ξανθός, αλαζόνας και βίαιος, και με συμπαθούσε.

Είχε αγοράσει τη συλλογή *Rapattitude* και μου έβαζε ν' ακούσω Public Enemy και Eric B. και Rakim. Απέκτησα πάθος γι' αυτή τη μουσική, κι έξι μήνες αργότερα του έβαζα εγώ εκείνου ν' ακούσει τα καινούργια. Από εκείνη ακριβώς τη στιγμή κατάλαβα πως ήθελα φράγκα.

Όταν έδγαλα το πρώτο μου μυθιστόρημα και πούλησε αρκετά, αμέσως έψαξα το μείλ σου επειδή φαντασιωνόμουν να γράψω για σένα. Είχα πετύχει τον Φιλίπ Τζιαν σε μια έκθεση βιβλίου, ήταν πολύ φιλικός, μου είχε πει πως ήταν ενδιαφέρον, οικονομικά μιλώντας, για έναν συγγραφέα να γράφει θέατρο. Και σε σκέφτηκα — τα περισσότερα αγόρια της γενιάς μου ξερόχυναν μαζί σου, αλλά εγώ ήμουν ξεχωριστός γιατί σε είχα γνωρίσει μικρός. Με περνούσαν για μυθομανή, και δεν είχα φωτογραφίες για να τους αποδείξω ότι έλεγα αλήθεια. Φαντασιωνόμουν να λες ένα κείμενο που είχα γράψει εγώ επειδή περισσότερο απ' όλα μ' αρέσει η φωνή σου και ο ρυθμός σου όταν μιλάς. Αλλά επίσης πολύ γρήγορα αντιλήφθηκα ότι, απ' τους καινούργιους φίλους μου τους συγγραφείς, δεν ήμασταν και πολλοί όσοι είχαμε δουλέψει εργοστάσιο ή σουπερμάρκετ τα καλοκαίρια για να βγάλουν τα έξοδα για δίπλωμα οδήγησης. Μια μέρα, έγραψα ένα σενάριο μ' έναν σκηνοθέτη της ηλικίας μου, είχε δουλέψει κάποτε στη ρεσεψιόν ενός πολυτελούς ξενοδοχείου το καλοκαίρι — και μιλούσε γι' αυτό λες κι είχε πάει στον πόλεμο. Πως ήταν κάτι ξεχωριστό, που τον έκανε, λέει, άνθρωπο πιο συνειδητοποιημένο απ' τους άλλους, πιο ικανό να με καταλάβει

εκ των έσω. 'Ηθελα να γράψω για σένα και γι' αυτόν τον λόγο. Είχα ανάγκη να είμαι κοντά σε ανθρώπους που μου έμοιαζαν.

Οπότε επικοινωνήσα με τον ατζέντη σου για να του μιλήσω για το σχέδιό μου. Μου απάντησε πως θα τα ξαναλέγαμε όταν θα είχα έτοιμο το κείμενο. Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια από τότε. Μόλις ξεκινούσα· ήμουν σίγουρος πως τα είχα όλα δικά μου επειδή είχα βγει στην τηλεόραση. Σήμερα, βλέπω πιο νέους τύπους να κάνουν φιγούρα στο YouTube κι έχουν την ίδια αλαζονεία που είχα κι εγώ τότε. Μεθάς γρήγορα απ' τη φήμη. 'Όχι ντε και καλά πως παίρνουν τα μυαλά σου αέρα ή πως περνιέσαι για σπουδαίος — αλλά έχεις την εντύπωση πως σε αναγνωρίζουν παντού, πως είσαι θέμα συζήτησης και αντικείμενο του πόθου. Η κοινωνική καταξίωση, όσο περιορισμένη κι αν είναι, κατακλύζει τον νοητικό σου χώρο. Είναι σαν ελεφαντάκι που πρέπει να το ταΐξεις συνέχεια και να το φροντίζεις και να το βγάζεις βόλτα και να το διασκεδάζεις. Ένα χαριτωμένο τέρας. Ξυπνάς ένα πρωί, βγαίνεις απ' το σπίτι και όπως το λέει τόσο καλά ο Orelsan: «Είσαι γαμάτος». 'Όλος ο κόσμος θέλει κάτι από σένα, σου ζητάνε το τηλέφωνό σου, θέλουν να περπατήσουν μαζί σου να σου πληρώσουν την πίστα να σε βγάλουν φωτογραφία να πας σε μια συναυλία μαζί τους. Γίνεσαι μαλάκας. Δεν ξέρω πολλούς που είναι ευτυχησμένοι μ' αυτό. Έχω γνωρίσει όμως πολλούς που έχουν γίνει πολύ μαλάκες έτσι. 'Όταν μίλησα για το σχέδιό μου με τον ατζέντη σου, περίμενα να τον δω να πηδάει απ' τη χαρά του που ένας νέος συγγραφέας

της δικής μου ποιότητας ενδιαφερόταν για μια ηθοποιό του. Νόμιζα ότι θα μου έκλεινε δείπνο μαζί σου επιτόπου, μη σου πω ότι θα μου έδινε και τα κλειδιά του εξοχικού του για να πάω να γράψω με την ησυχία μου.

Όμως μ' έβαλε στη θέση μου. Έγραψα μερικές αράδες. Μια κοπέλα που βγαίνει απ' τη φυλακή, μετά από χρόνια. Διάβασα πολλές μαρτυρίες γυναικών που είχαν κάνει στη στενή. Μία έλεγε, με σημάδεψε αυτό, πως στις γυναικείες φυλακές δεν έρχεται κανείς στο επισκεπτήριο. Συνειδητοποίησα ότι δεν είχα ακούσει ποτέ κανέναν να λέει — η γυναίκα μου είναι στην ψειρού, πάω και τη βλέπω κάθε μήνα.

Αλλά δεν το έγραψα τελικά το κείμενο. Ανήκω σ' αυτή την κατηγορία συγγραφέων —είμαστε πολλοί— που χασομερούν. Το ίντερνετ δεν διευκολύνει τα πράγματα. Ανοίγω ένα έγγραφο Word με τη σκέψη να δουλέψω και πέντε λεπτά αργότερα κάθομαι και χαζεύω πορνό.

Αυτόν τον καιρό περνάω τις μέρες μου παίζοντας ηλίθια παιχνίδια στο κινητό. Κι όταν λέω μέρες, το εννοώ. Κατά τις εννιά το πρωί στρίβω το πρώτο μου τσιγαριλίκι, βάζω έναν δίσκο, ανοίγω το ραδιόφωνο ή ψάχνω κάνα podcast και παίζω. Μέχρι την ώρα του φαγητού. Έχω ήδη καπνίσει κάμποσο, έτσι συχνά με παίρνει ο ύπνος και ξυπνάω γύρω στις πέντε, ώρα για την πρώτη μπύρα. Και τότε είτε θα μου 'ρθει η όρεξη να βγω και να δω κόσμο για να συνεχίσω να πίνω —κι όχι μόνο να πίνω, αν μου δοθεί η ευκαιρία— είτε το ξαναρίχνω στα τσιγαριλίκια και καταλήγω να βλέπω σειρές. Συνε-

χίζω τα παιχνίδια όσο παίζουν οι σειρές. Περνάω έτσι έξι ή επτά ώρες τη μέρα — το κινητό μου είναι ρουφιάνος, μου καρφώνει τον χρόνο μου κάθε βδομάδα. Κι όταν λέω ηλίθια παιχνίδια, εννοώ πραγματικά ηλίθια παιχνίδια. Δωρεάν παιχνίδια, για κινητό. Όχι με τίποτα απίστευτους κόσμους, με αποστολές και τρομερά γραφικά. Μπα. Παιχνίδια της πλάκας. Αν κανείς μου κλέψει το κινητό, θα γίνω ξεφτίλα — τόσο γελοίου επιπέδου είναι αυτά που παίζω. Μόλις τερμάτισα το Candy Crush, ας πούμε. Φυσικά και πληρώνω για τα μπόνους. Είμαι απ' αυτούς που πιάνονται κορόιδα, πραγματικά. Φαίνεται πως έχει στον εγκέφαλο την ίδια επίδραση με την κοκαΐνη. Είμαι πεπεισμένος σχεδόν. Τίποτα δεν με ηρεμεί όσο το να περνάω τρεις ώρες μπροστά στην οθόνη μου.

Φαίνεται πως οι μεγαλύτερες ιδιοφυΐες εργάζονται πυρετωδώς για να σε κρατάνε κολλημένο όσο το δυνατόν περισσότερο. Είναι ολόκληρη επιστήμη ο εθισμός. Άνθρωποι που θα μπορούσαν να περνούν τον καιρό τους βρίσκοντας τρόπους για να κάνουν καλύτερη τη ζωή μας, ή έστω για να κάνουν λιγότερο καταστροφικό το ίντερνετ, που θα μπορούσαν να μελετούν τρόπους αξιοποίησης του ιστού για να γίνει η δουλειά μας ευκολότερη και λιγότερο ζοφερή, αφιερώνουν το ταλέντο τους στο να σε κάνουν να μείνεις ζόμπι όσο το δυνατόν περισσότερο.

Χασομερώ. Δεν είναι πως μου λείπει η έμπνευση. Στο κεφάλι μου έχω ακριβώς τους διαλόγους, τις σκηνές, ξέρω τι θέλω να γράψω. Αλλά δεν το κάνω. Κι όχι ότι κάνω κάτι ενδιαφέρον αντί γι' αυτό. Ούτε κάτι

διασκεδαστικό. Είναι δύσκολο να το εξηγήσω. Συγγραφέας, σου λέει — σιγά το πράγμα, οι φίλοι σου σε φαντάζονται να πληκτρολογείς κάτι μαλακίες δυο τρεις ώρες τη μέρα και αυτό ήταν, τέλος η δουλειά σου. Αδύνατον να τους εξηγήσεις ότι, ακριβώς λόγω της απλότητας του πράγματος, είναι δύσκολο να γράψεις και ότι σου τρώει όλο σου τον χρόνο αυτή η επιμονή να προσπαθείς.

Κι έτσι δεν έχω γράψει ακόμα εκείνο τον μονόλογο για μια γυναίκα που βγαίνει απ' τη φυλακή και ανακαλύπτει ξανά το Παρίσι δεκαπέντε χρόνια μετά. Χασομερώ. Αλλά αυτό που συμβαίνει τώρα είναι διαφορετικό, έχω μπλοκάρει εντελώς. Μόλις έδγαλα ένα μυθιστόρημα, κι όλος ο κόσμος μιλά για μένα αλλά όχι για το βιβλίο μου. Μετομοιώθηκα. Ούτε στον χειρότερο εχθρό μου δεν το εύχομαι. Έχω την εντύπωση πως το ξέρουν όλοι. Σου το λέω κι εσένα λοιπόν. Ίσως μετά απ' αυτό να μη μου ξαναγράψεις ποτέ. Δεν μπορώ να πω ότι θα το καταλάβω. Αλλά δεν θα ήσουν η πρώτη.